

Presidentin puhe, OKS Oktoberfest 2016

Arvoisat kuulijat!

Veljet ja sisaret humalassa ja maltaassa!

On taas se aika vuoden kiertoa, joka kutsuu meidät yhteisen asiamme hehkeiden tunnusten alla vetäytymään Plevnan punatiilen suojiin; yhtä monetta kertaa, kuin Jukolassa oli poikia tai viikossa päiviä - siis seitsemättä! Valitettavasti olutkulttuurin sääennuste ei juuri viimevuotisesta poikkea: koleaa ja synkkää on luvassa tulevaisuudellekin, vaikka alkoholilain nimellinen uudistushanke orastaakin parlamentissa. Nämä muutokset ovat kuitenkin viime kädessä kovin kosmeettisia: desimaaleilla näpertely kun on omiaan torppaamaan vuosikausiksi mahdollisuudet todelliseen muutokseen, joka alkaisi Alkon monopolin ja yleisen kekkosloviakialaisuuden avoimesta hylkäämisestä. Aika näyttää, mitä tämän kehityskulun osalta tapahtuu, mutta pessimismi ei ennenkään ole pettänyt! Tällä kertaa ei kuitenkaan ole syytä sen suurempia ajatuksia uhrata mallasmiekkää kohottavan Yrjänän ikuiselle taistelulle lohikäärmettä vastaan - tämänhän kun on tarkoitus olla hengennostatuspuhe, eikä suinkaan sitä latistava. Siksi purjehdimmekin nyt tuopeissamme kuohuvaa Isaria pitkin aina 1860-luvulle - aikakauteen, jolloin Baijerin Wittelsbachit tieteellisivät oluenpanoa, mutta aiemmasta poiketen pysymmekin nyt Suomen kartalla.

Tämä ympärillämme kohoava baijerilaishenkinen oluthalli on alusta pitäen edustanut seuramme Oktoberfestien huipentumaa: henkeä ja kuntoa koettelevan *duobus diebuksen* katharsista. Siksi ystävät rakkaat, *intra muros*, onkin nyt syytä tehdä puitteista hetkeksi pääasia; suoda muutama ajatus tälle näyttämölle, jonka seinät kätkevät kiviensä kuoreen tuhansia tarinoita.

Juuri näiden sadetta ja tuulta uhmaavien jyhkeiden seinien sisällä, pohjolan suurimmassa kutomosalissa, on aikanaan kehrätty Tampereen valkoista mahlaa - muutettu puuvillaa pääomaksi. Juuri täällä syttyi myös maamme ensimmäinen hehkulamppu. Kuitenkaan kun skotlantilainen **James Finlayson** aikoinaan perusti ruukkinsa Tammerkosken rannalle, ei tätä rakennusta vielä tunnettu Plevnana. Siihen nimeen kun liittyi aivan omanlaisensa ulottuvuus. Kun suomalaisuuden identiteettiä vasta veistettiin Kalevan kanteleesta ja isänmaallisuuden ensimmäinen aalto virvoitti sydämiä, määrättiin Romanovien lipun alla taisteleva Suomen kaarti sotajalalle Balkanin niemimaalle. Venäjä puolusti intressejään Balkanilla ja tehtävän saivat tällä kertaa osakseen etupäässä tamperelaiset tehtaantöyläiset, jotka heitettiin heinäkuussa 1877 Balkanin vuorten yli kukistamaan sulttaani **Osman Pašchan** pahamaineisia janitsaareja. Plevnin eli Plevnan kaupunki piiritettiin ja kolmen sitkeän taistelun myötä lopulta vallattiin ja vastustaja pakotettiin vetäytymään. Juuri tamperelaiset olivat keihäänkärkenä tässä voitokkaassa kamppailussa, josta on kulunut liki 140 vuotta. Nyt edessämme kuplivien Koskipanimon oluiden nimet ja henki ammentavat oikeutetusti tästä kunniakkaasta historiasta, joka näin on jalkautettu arjen nautintojen symboleiksi.

Mutta sysätkäämme hetkeksi **Herodotos** sivuun, laskeutukaamme Gorni Dubnjakin valleilta ja omistautukaamme takaisin Oktoberfestin ur-baijerilaiseen henkeen, jonka ytimessä on karnevaalin sallimus ja huomisen unohdus. On silti todettava, että voimme käpertyä tähän juhlan tunnelmaan vasta, kun muistamme, ettei tehtävämme suinkaan ole takanapäin, vaan taistelu paremman olutkulttuurin puolesta on vasta alkanut. Joku kenties muistaa, miten viime vuonna lainasin Eddasta pohjoista voimaa, joka sanoiksi puettuna totisesti sähköisti ilmapiirin. Ragnarøk savusi, kultainen ylväs Gullingambi kiekui ja Donnerin salamat täynnä ethosta ja pathosta tulittivat henkistä maaperää, kuin Mainilan patteristo. Siitä energianpurkauksesta saimme voimaa taas kyntää kiittämätöntä sarkaamme vuoden päivät. Nyt on siirretty kalenteria vuodella eteenpäin ja viestimme on väkevä ja ylpeä kuin Gallian kukon askel.

Me olemme täällä tänään, me olemme täällä vuoden päästä - halusitte tai ette. Perinne elää. Totisesti! Hiljan päivänä emme ole hiljaa! Olutkulttuuri kulkee mukanaamme, me olemme sitä tässä ja nyt. Vain meidän itsemme kautta voi olutkulttuuri levitä ja uusiutua. Me olemme sen sanansaattajia, naiset ja miehet maltaassa, jokainen.

Olemme huutavan ääni erämaassa!

Kohottakaamme siis malja korkeuksiin nousevalle suomalaiselle olutkulttuurille!

Ein Prosit!

Sampo J. Välimaa
Presidentti